

Mona širdēis pavalkā

Jau tuščiūs laukūs deg bulviu laiškā,
Ēr pro tērštus dūmus meldas nenurauts žuolies kuškis.
Gērts ein kap be samuonēs – dabā tuokēi laikā.
Karvē aplink mēita soka ratus – nepamēlžta, bukšti.

Niekor nenusuksi sava akiū, sava širdēis niekor nepadiesi.
Tas žuolīns tēp baisē liūdnā dērvuo atsiklaupēs.
Nuoro ētē ēr klauptēis šalēp.
Bet a vedo neužsižielavuosiau negīvā,
Je netoriau nieka po savēs ni pasikluotē, ni pasidietē.

Gērts tēn maun, kor žēna, kad dar lašielis lēka.
Anam nebrūp nei nomā, nei žīgē, nei vākā.
O tūs laukūs vēinis stēibā, ašaras belēka.
Anēi vēsē – omžēnē mona širdēis pavalkā.